

Wandel
Wacht
Verwonder

Het
andere

WINTER LENTE ZOMER HERFST 2025

fotografie & poëzie een bochtige weg

13 jaar later

Paul Bastiaans

Schrijven met licht

Als je waarlijk om de weg vraagt moet je eerst erkennen dat je niet weet waar je staat.

Gedurende 2025, de perioden van mijn wandelingen op de Veluwe, in Leiden & omstreken heb ik mede via perspectieven van anderen, veel mogen leren.

Door de vele versies en publicaties na 21 december 2012 is mij met groot belang duidelijk gemaakt dat het *ik* een toestand kan kennen waarbij dit *ik* *buiten zichzelf* is.

Het *ik* dat zich tegenover alles en iedereen als heer en meester gedraagt, een einde kent.

Deze gebeurtenis kan zich voordoen wanneer het *ik* in die mate geconfronteerd wordt met *iets anders* dat het niet meer te rangschikken valt binnen een van de categorieën van het *ik*.

Het moment waarop het *ik* zijn, haar of diens bestaan ter discussie gesteld ziet staan, en niet meer in de gelegenheid is zijn, haar of diens identiteit te volharden.

Geraakt door *het andere* ziet het *ik* zich zodoende afgesneden, de schijn van zelfgenoegzaamheid waarin *ik* beweegt wordt doorbroken.

Het andere kan alleen als *andere* gebeuren, indien *het andere* als *andere* verrast, waardoor het *ik* als het ware explodeert.

De contradictie van *het zelf* is hier zodanig een beweging naar binnen toe, waarbij er ruimte wordt gemaakt voor *het andere* tevens een einde kan inluiden voor onze oerdrang de werkelijkheid te willen begrijpen.

De notie van een soeverein bewustzijn moet nu dus worden losgelaten, is ook reeds overmeesterd, want uiteindelijk moet worden ingezien, alleen de gebeurtenis is, leermeester.

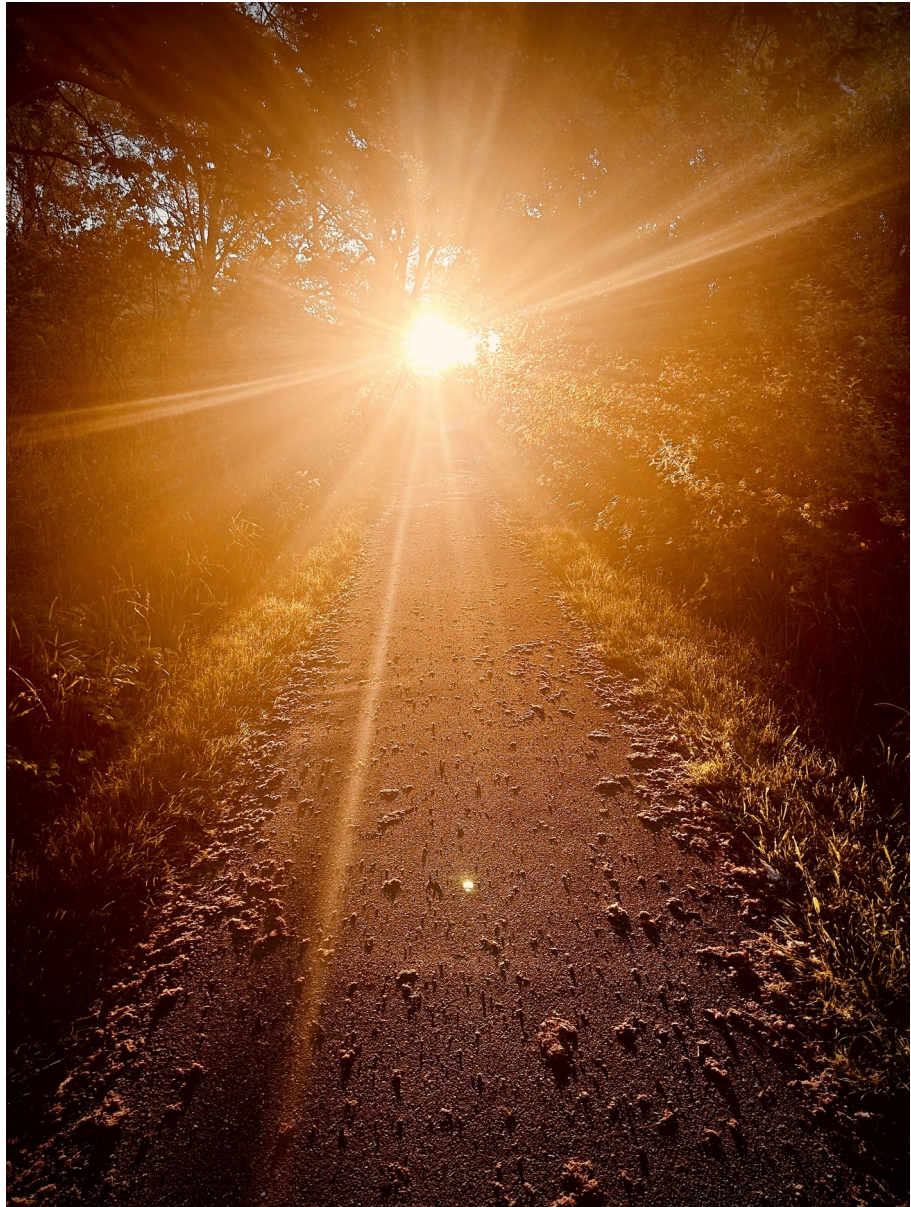

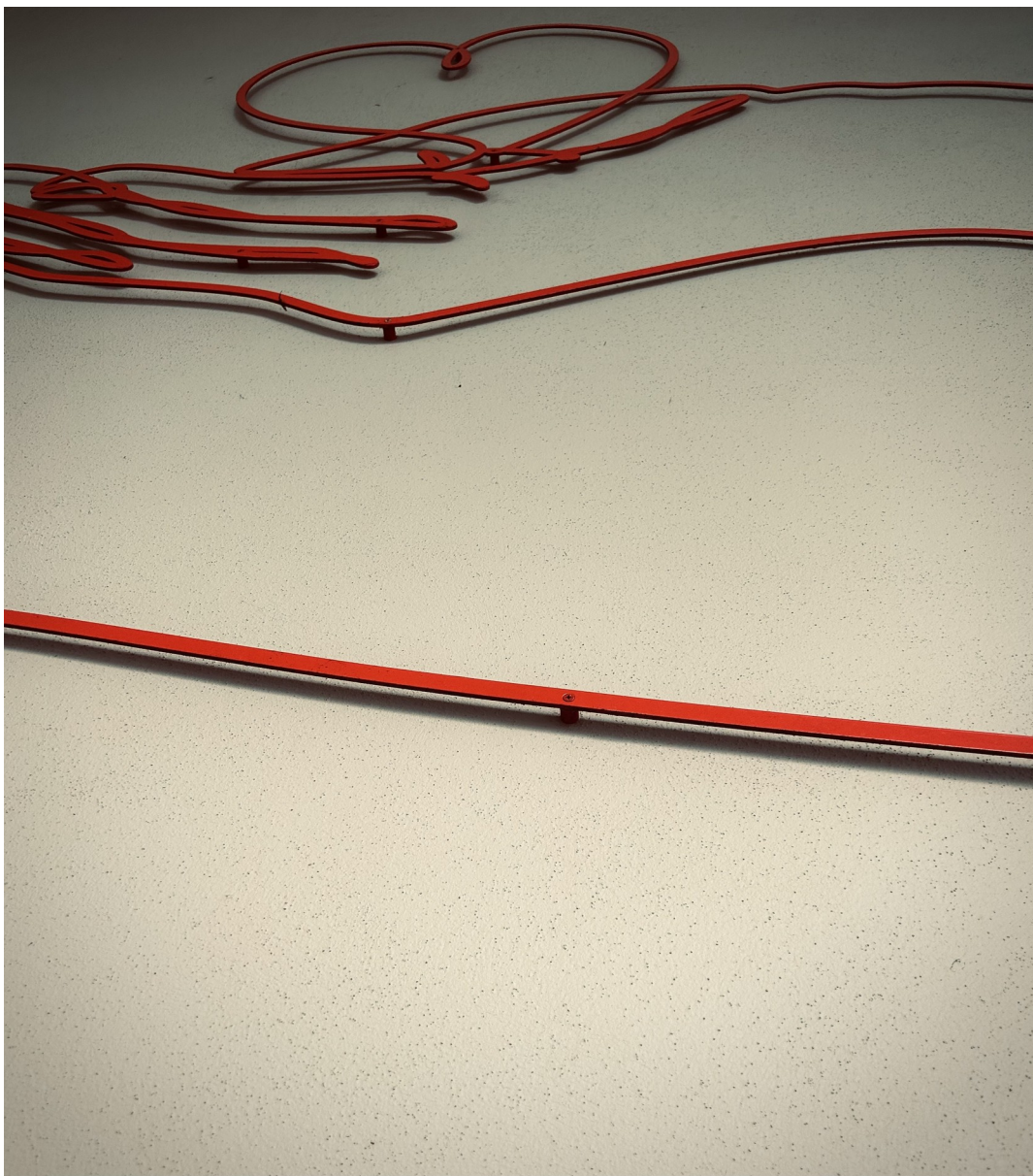

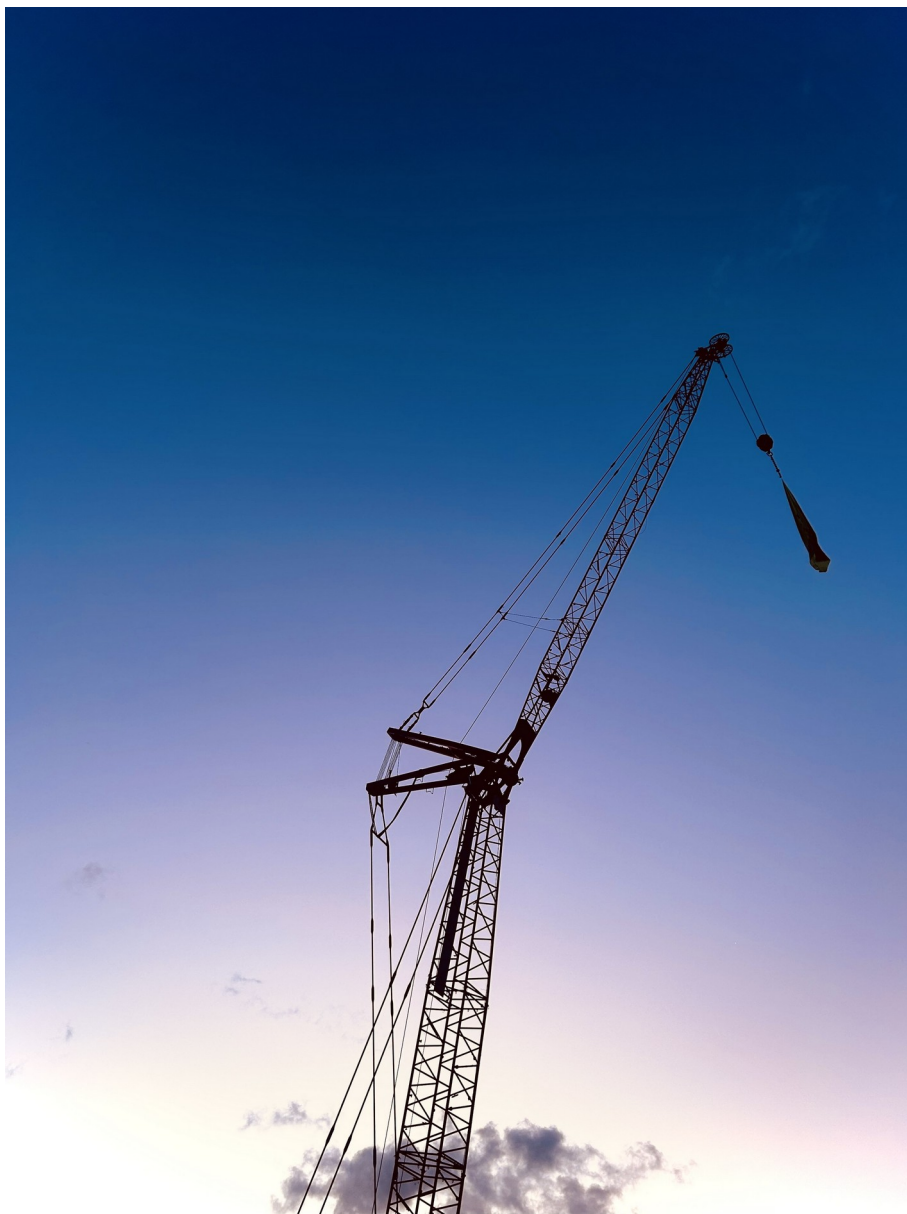

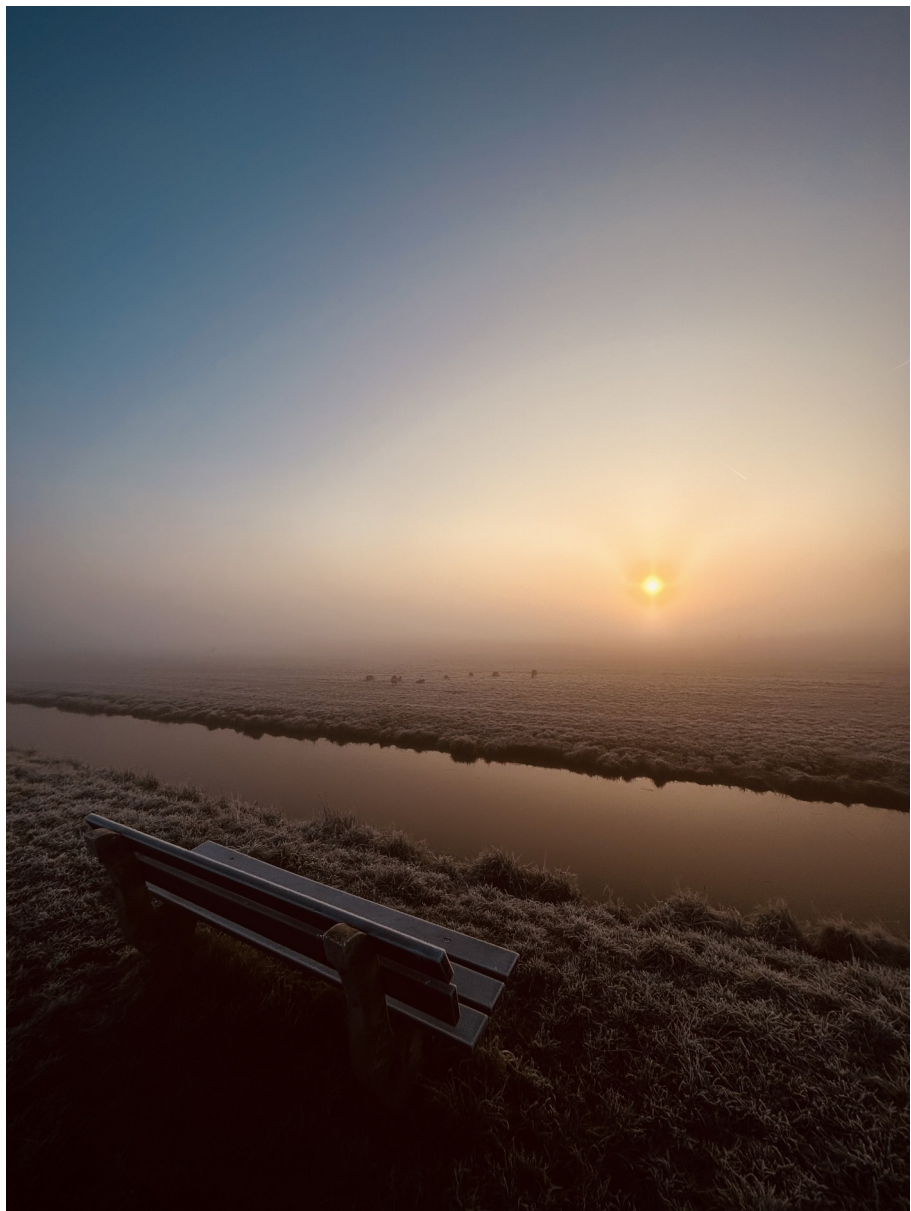

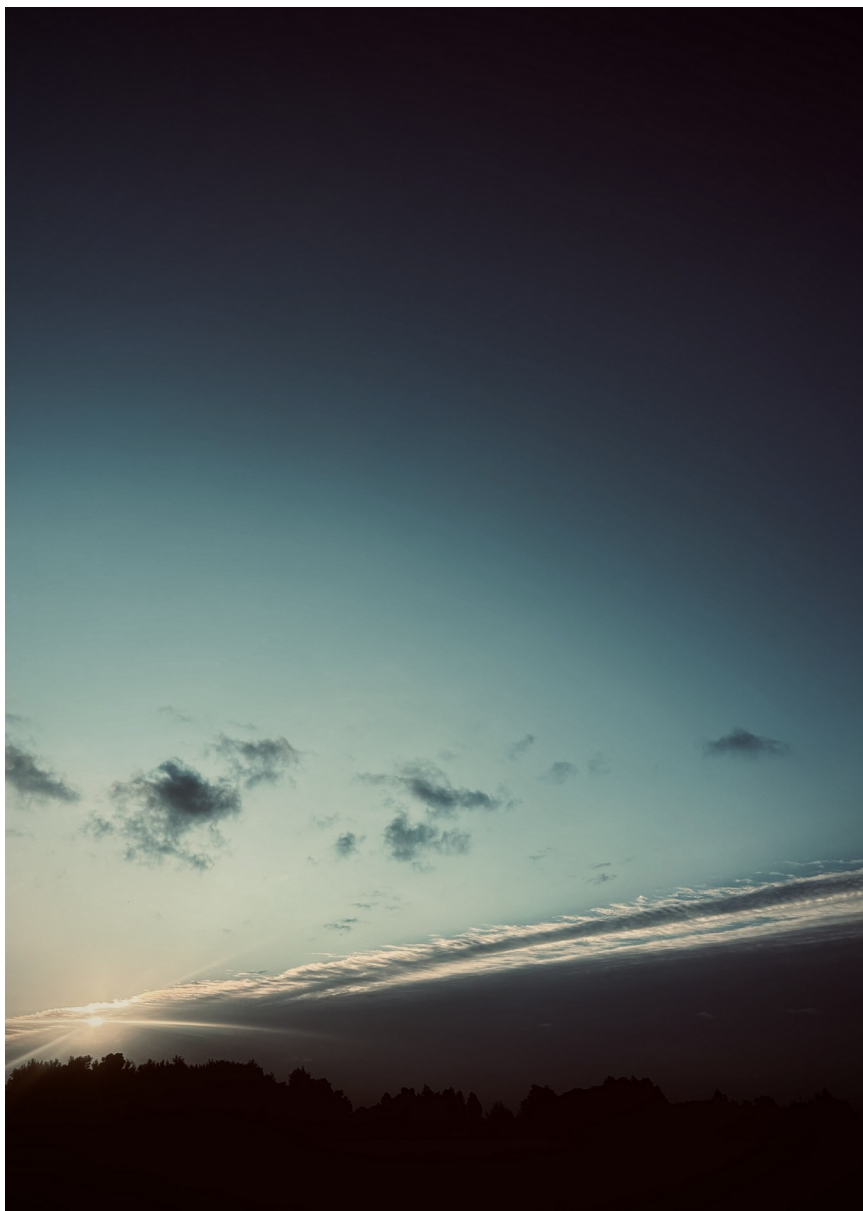

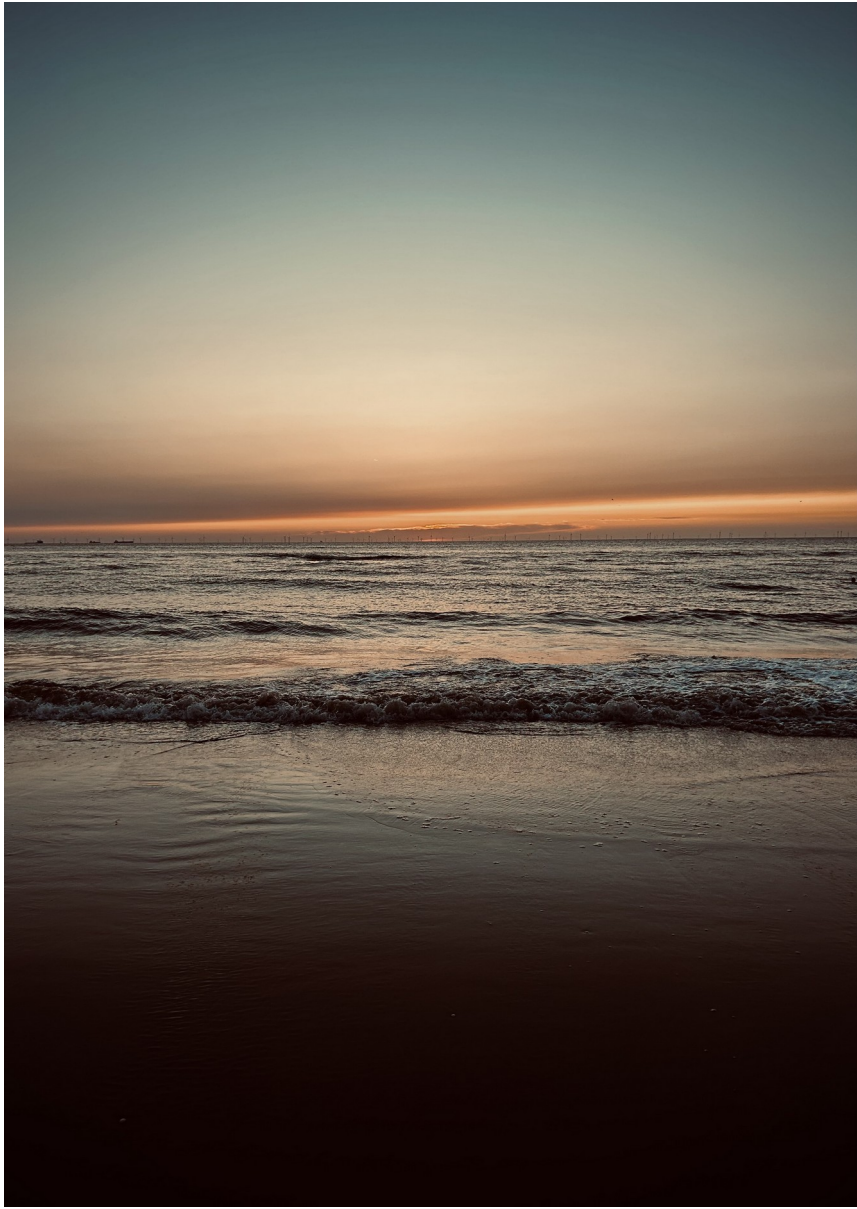

Ode aan 't licht

Geliefde, jij, je gouden sandalen zijn als goddelijke wijn, als een kus van de beker zoet geschonken.

In de ochtend raak je m'n wangen de roes kleurt m'n gezicht, blozend.

Krans van zilverwit flirt met mijn ziel en een zee, nu nog purperblauw, doen 't hart harder bonzen.

Ontdek een oranje deken voordat vurige vingers de natuur bespelen

en aanschouw, dertig wijze zwanen.

Leer mij zingen, leer mij onbevangen over bloemen en tranen

over leven als metamorfose van 'n diep donkere nacht.

Wanneer die ene ster, tafelkleed gevuld met sterren, laat verdwijnen

jij weer op mag treden.

Je gouden troon zijn schijnende paletten, je stroken verf dat alles vermengd

en in de hoogte fel een valk die zoekt

een groen woud waar lelies, roos, hyacint & iris bloeien

waar regenboog oog is, toegang tot 't rijk van diepe bodemgrond.

Jij, jij laat ons knippen nooit te grijpen wat we willen zien

en als de klok z'n kleinste rondes maakt, wanneer je ondergaat, met ademteug van een westerwind

schieten woorden tekort & discus 'ik' teniet.

Gouden fluweel

Weet je nog toen je me vond in 't hart van het groene diep verzonken?

Weet je nog laatst toen je je poorten opende, m'n ogen, op dat versleten bankje aan de oever, alleen.

Ik stond er keer op keer je verscheen afwezig keer op keer.

Was het jij die naar me keek met jong enthousiasme, of was ik 't die oneindig jij aanschouwde?

Weet je nog die allereerste keer?

Toen de nacht, dag werd, toen jouw liefde straalde

zwemen van violette blaauw met hemelse gloed

betoverende paarsachtige toppen van bloemrijke heide.

Mistig rood bereikte mijn stille roep, dieporanje lijnen vulden m'n hart.

Je gaf me helder zoals voorspeld op het perron van grijze tegenslag.

Je gaf me, zuiver verlangen & kolkende leegte.

De wind strooide sand op mijn huid, gouden fluweel toucheerde m'n hand

laagje voor laagje.

Geliefde

ik hoor je zang.

Groei zoals je nog nooit bent opgestaan

groeï vanuit 't loof want de steiger is wijs jij kent de weg.

Vrucht met grote vleugels

als ik dan ook vrij mag zijn

breng me terug naar de zee, breng me 't vuur zoals eerder

weet je nog?

Het ridderspoor

Woestijn van stof in mij heb jij 't vermiste goud gevonden.

Je zag me, verborgen oase, ik was 'n munt toen steen en daarna hout.

Voor jou, voor de tienduizend dingen, ontvlamde het graan

en 't brood inmiddels op de top werd gegeten in mist en doorzichtigheid.

Haal het kleed van de tafel want, er is wijn genoeg van ieder één

drink, een simpele kop, opdat de waarheid wordt uitgesproken.

Zonderlijke ster, buitengewoon licht, liniaal boven horizon, jij.

Geheime bestemmingen hebben alle wegen.

Zo werd er geproost en gezegend.

Verdwalen

Waar was je toen ik slechts naar de regen keek?

Waar was je toen ik drijfnat de natuur bestreed de elementen dorstig met enkel kracht verweerde?

Hetzelfde, verkent elke strijder

maar 't zeldzaam jij zoekt jou ook

en als het water donker wordt met kleine toefjes wit in linker bovenhoek

de boeien bleekroze kleuren als vlagen van onstuitbare liefde

daar, tussen populieren, groeit het mysterie.

Een eervol zijnde.

Geduld

*Kelk van zijde, helderroze kronen en piramideachtige trossen
verdwaalde zwammen van lichtbruin, lamellen van diep blaauwgrijs.*

Hoop, verandering.

Eerder vandaag viel je in een spijl

nu heb je een gat in je voet

vergeet verlangens die niet de jouwe zijn

vul de kan vol, drink en loop dronken verder.

Alles komt goed.

Ijsvogel

Blaauwe flits over het water

wie laag vliegt is alleen in weerspiegeling te zien.

Pas als alles verloren is, dan pas, is alles mogelijk

Goede winter, een bochtige weg

Verborgen kristallen zilverwit geschonken staalblauwe pincelen schrijven.

Licht, laat geuren van eenzaamheid verdwijnen door geluiden die het water kraken.

Een bevroren zandwolk strijkt neer, vele tochten versmelten tot middenweg.

Geliefd innerlijk canon, sneeuw van kwetsbaarheid & twijfel.

Je zoete harmonie blijft 't leven meerstemmig vieren

stil & vredig luid jij ochtenden in

zondag 21 december 2025

